

“मीठे बच्चे- ड्रामाको यथार्थ ज्ञानद्वारा नै तिमी अचल, अडोल र एकरस रहन सक्छौ, मायाको तुफानले तिमीलाई हल्लाउन सक्दैन।”

प्रश्न:- देवताहरूको कुनचाहिँ एउटा मुख्य गुण तिमी बच्चाहरूमा सदा देखिनुपर्छ?

उत्तर:- हर्षित रहने। देवताहरूलाई सदा मुस्कुराएको हर्षित देखाउँछन्। यस्तै तिमी बच्चाहरू पनि सदा हर्षित रहनु छ, कुनै पनि कुरा होस्, मुस्कुराइ राख। कहिल्यै पनि उदासी वा क्रोध आउनु हुँदैन। जसरी बाबाले तिमीहरूलाई सही र गलतको ज्ञान दिनु हुन्छ, उहाँ कहिल्यै क्रोध गर्नुहुन्न, उदास हुनुहुन्न। त्यस्तै तिमी बच्चाहरू पनि उदास हुनु हुँदैन।

ओम् शान्ति। बेहदका बच्चाहरूलाई बेहदका बाबाले सम्झाउनु हुन्छ। लौकिक बाबाले त यस्तो भन्दैनन्। उनीहरूको धेरैमा ५-७ बच्चाहरू होलान्। यहाँ त जति यी सबै आत्माहरू छन्, आपसमा भाइ-भाइ हुन्। ती सबैको पिता अवश्य हुनुपर्छ। भन्छन् पनि, हामी सबै भाइ-भाइ हौं। सबैको लागि भन्छन्। जति पनि आउँछन्, उनीहरूको लागि भनिन्छ- हामी भाइ-भाइ हौं। ड्रामामा त सबै बाँधिएका छन्, जसलाई कसैले जानेका छैनन्। यो नजान्नु पनि ड्रामामा निश्चित छ। जसलाई बाबा नै आएर सुनाउनु हुन्छ, कथा आदि बसेर सुनाउँदा भन्छन्- परमपिता परमात्माए नमः। अब उहाँ को हुनुहुन्छ- यो जानेका छैनन्। भन्छन्- ब्रह्मा देवता, विष्णु देवता, शंकर देवता तर बुझेर भन्दैनन्। ब्रह्मालाई वास्तवमा देवता भनिदैन। देवता विष्णुलाई भनिन्छ। ब्रह्माको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। विष्णु देवता ठीक छ, शंकरको त केही पनि पार्ट छैन। उनको जीवनी छैन, शिवबाबाको त जीवनी छ। उहाँ आउनु हुन्छ नै पतितलाई पावन बनाउन, नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्न। अहिले एक आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना, अरू सबै धर्मको विनाश हुन्छ। सबै कहाँ जान्छन्? शान्तिधाम। शरीर त सबैको विनाश हुनु छ। नयाँ दुनियाँमा केवल तिमीहरू हुन्छौ। जति पनि मुख्य धर्म छन्, तिनलाई तिमीले जानेका छौ। सबैको त नाम लिन सकिँदैन। साना-साना हाँगा-बिगाहरू त धेरै छन्। पहिला-पहिला देवी फेरि इस्लामी। यी कुरा तिमी बच्चाहरू सिवाय अरू कसैको बुद्धिमा छैन। अहिले त्यो आदि सनातन देवी-देवता धर्म प्रायः लोप छ, त्यसैले बरको वृक्षको उदाहरण दिन्छन्। पूरै वृक्ष खडा छ, मूल जरा चाहिँ छैन। सबैभन्दा लामो आयु यो बरको वृक्षको हुन्छ। त्यसैगरी यसमा सबैभन्दा लामो आयु आदि सनातन देवी-देवता धर्मको छ। त्यो जब प्रायः लोप हुन्छ, तब त बाबा आएर भन्नुहुन्छ- अब एक धर्मको स्थापना र अनेक अधर्मको विनाश हुनु छ, त्यसैले त्रिमूर्ति पनि बनाइएको छ। तर अर्थ बुझ्दैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- उच्च भन्दा उच्च भगवान हुनुहुन्छ फेरि ब्रह्मा-विष्णु-शंकर, फेरि सृष्टिमा आएपछि देवी-देवता भन्दा अरू कुनै धर्म हुँदैन। भक्तिमार्ग पनि ड्रामामा निश्चित छ। पहिला शिवको भक्ति गर्छन् फेरि देवताहरूको। यहाँको नै त कुरा हो। बाँकी त बुझ्दछन्- हाम्रो धर्म, मठ, पन्थ कहिले स्थापना हुन्छ। जसरी आर्यहरूले भन्छन्- हामी धेरै पुराना हौं। वास्तवमा सबैभन्दा पुरानो त हो नै आदि सनातन देवी-देवता धर्म। तिमी जब कल्प-वृक्षमा सम्झाउँछौ अनि स्वयंले पनि बुझ्छन्- हाम्रो धर्म फलानो समयमा आउने छ। सबैलाई जुन अनादि अविनाशी पार्ट मिलेको छ, त्यो बजाउनु छ, यसमा कसैको दोष वा भूल भन्न सकिँदैन। यो त केवल सम्झाइन्छ- पाप आत्मा किन बन्छन्। मनुष्यहरूले भन्छन्- हामी बेहदका बाबाका सबै सन्तान हौं, फेरि सबै भाइहरू सत्ययुगमा किन हुँदैनौं? तर ड्रामामा पार्ट नै छैन। यो अनादि ड्रामा बनेको छ, यसमा निश्चय राख, अरू कुनै कुरा नबोल। चक्र पनि देखाइएको छ- कसरी यो घुम्छ। कल्पवृक्षको पनि चित्र छ। तर यो कसैले जानेका छैनन्, यसको आयु कति छ। बाबा कसैको निन्दा गर्नुहुन्न। यो त सम्झाइन्छ, तिमीहरूले पनि सम्झाउनु हुन्छ- हामी कति पावन थियौं, अहिले पतित बनेका छौं, त्यसैले पुकार्छौं- हे पतित-पावन आउनुहोस्। पहिला त तिमीहरू सबैलाई पावन बन्नु छ। फेरि नम्बरवार पार्ट खेल्न आउनु छ। आत्माहरू सबै माथि रहन्छन्। बाबा पनि माथि रहनु हुन्छ, फेरि उहाँलाई बोलाउँछौं- आउनुहोस् भनेर। यसरी बोलाउँदैमा उहाँ आउनुहुन्न। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो पनि ड्रामामा पार्ट निश्चित छ। जसरी हदको ड्रामामा पनि मुख्य पात्रहरूको पार्ट हुन्छ, यो फेरि हो बेहदको ड्रामा। सबै ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएका छन्, यसको मतलब यो होइन- धागोमा बाँधिएका छन्। यो बाबाले सम्झाउनु हुन्छ। त्यो हो जड वृक्ष। यदि बीज चैतन्य हुने हो भने उसलाई यो थाहा हुने थियो- कसरी वृक्ष ठूलो भएर फेरि फल दिन्छ। उहाँ त यस मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको चैतन्य बीज हुनुहुन्छ, यसलाई उल्टो वृक्ष

भनिन्छ। बाबा त ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, उहाँलाई सारा वृक्षको ज्ञान छ। यो त्यही गीताको ज्ञान हो। कुनै नयाँ कुरा होइन। यहाँ बाबा कुनै श्लोक आदि उच्चारण गर्नुहुन्न। उनीहरू ग्रन्थ पढेर फेरि बसेर अर्थ बुझाउँछन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यो हो पढाइ, यसमा श्लोक आदिको आवश्यकता छैन। ती शास्त्रहरूको पढाइमा कुनै लक्ष्य उद्देश्य हुँदैन। भनिन्छ— ज्ञान, भक्ति, वैराग्य। यो पुरानो दुनियाँ विनाश हुन्छ। संन्यासीहरूको हो हृदको वैराग्य, तिमी हो बेहदको वैराग्य। शंकराचार्य आउँछन् त्यसपछि उनीहरू बसेर घरबारबाट वैराग्य दिलाउँछन्। उनीहरूले पनि सुरुमा शास्त्र आदि सिकाउँदैनन्। जब धेरै वृद्धि हुन्छ तब शास्त्र बनाउन सुरु गर्छन्। पहिला-पहिला त धर्म स्थापन गर्नेवाला एउटै हुन्छ फेरि बिस्तारै-बिस्तारै वृद्धि हुन्छ। यो पनि बुझ्नुपर्छ। सृष्टिमा पहिला-पहिला कुनचाहिँ धर्म थियो। अहिले त अनेक धर्म छन्। आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, जसलाई स्वर्ग हेभन भनिन्छ। तिमी बच्चाहरू रचयिता र रचनालाई जानेर आस्तिक बन्छौ। नास्तिकपनको कति दुःख हुन्छ, अनाथ बन्छन्, आपसमा लडाईं-झगडा गरिरहन्छन्। भनिन्छ नि— तिमीहरू आपसमा लडाईं गरिरहन्छौ, तिमी कोही मालिक छैन कि के हो? अहिले सबै अनाथ बन्छन्। नयाँ दुनियाँमा पवित्रता, सुख, शान्ति सबै थियो, अपार सुख थियो। यहाँ अपरम अपार दुःख छ। त्यो हो सत्ययुगको, यो हो कलियुगको, अहिले तिमी हो संगमयुगको। यो पुरुषोत्तम संगमयुग एउटै छ। सत्ययुग-त्रेताको संगमलाई पुरुषोत्तम भनिँदैन। यहाँ छन् असुर, त्यहाँ हुन्छन् देवताहरू। तिमीलाई थाहा छ— यो रावण राज्य हो। रावणमाथि गधाको शिर देखाउँछन्। गधालाई जति सफा गरेर कपडा ओढाए पनि, माटोमा लडेर कपडा खराब गरिदिन्छ। बाबाले तिमी कपडा सफा फूल बनाउनु हुन्छ, फेरि रावण राज्यमा अपवित्र बन्छौ। आत्मा र शरीर दुवै अपवित्र बन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले सारा शृंगार गुमाइदिएका छौ। बाबालाई पतित-पावन भनिन्छ, तिमीले परै सभामा भन्न सक्छौ— हामी सत्ययुगमा कति शृंगारिएका थियौं, कति फस्टक्लास राज्य-भाग्य थियो। फेरि मायारूपी धुलोमा मैलो भएका छौं।

बाबा भन्नुहुन्छ— यो हो अँध्यारो नगरी। भगवानलाई सर्वव्यापी भनिदिएका छन्, जे-जति भएको छ त्यो हुबहु रिपिट हुन्छ, यसमा अलमलिने आवश्यकता छैन। ५ हजार वर्षमा कति घण्टा, मिनेट, सेकेण्ड हुन्छन्, एउटो बच्चासँग सबै धर्मालम्बीहरूको हिसाब निकालेर पठाएको थियो, यसमा पनि बुद्धि व्यर्थमा गयो। बाबा त यसरी नै सम्झाउनु हुन्छ— दुनियाँ कसरी चल्छ?

प्रजापिता ब्रह्मा हुन् ग्रेट-ग्रेट ग्रेण्ड फादर। उनको कर्तव्यको बारेमा कसैले जानेका छैनन्। विराट रूप बनाएका छन्। त्यहाँ प्रजापिता ब्रह्मालाई उडाइदिएका छन्। बाबा र ब्राह्मणहरूलाई यथार्थसँग जानेका छैनन्। उनलाई भनिन्छ नै आदि देव। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— म यस वृक्षको चैतन्य बीजरूप हुँ। यो उल्टो वृक्ष हो। बाबा जो सत्य हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, उहाँको नै महिमा गरिन्छ। आत्मा नहुने हो भने चल्न घुम्न पनि सक्दैन। गर्भमा पनि ५-६ महिनापछि आत्माले प्रवेश गर्छ। यो पनि ड्रामा बनेको छ। फेरि आत्मा निस्किएर गएपछि त समाप्त। आत्मा अविनाशी छ, उसले पार्ट खेल्छ, यो कुरा बाबा आएर अनुभव गराउनु हुन्छ। आत्मा यति सानो बिन्दी छ, त्यसमा अविनाशी पार्ट भरिएको छ। परमपिता पनि आत्मा हुनुहुन्छ, उहाँलाई ज्ञानका सागर भनिन्छ। उहाँले नै आत्माको अनुभूति गराउनु हुन्छ। उनीहरूले केवल भनिदिन्छन्— परमात्मा सर्व शक्तिमान, हजारौं सूर्य भन्दा तेजोमय हुनुहुन्छ। तर केही बुझ्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यो सबै भक्तिमार्गमा वर्णन गरिएको छ र शास्त्रमा लेखिदिएका छन्। अर्जुनलाई साक्षात्कार भयो, अनि भने— म यति धेरै तेजलाई सहन गर्न सकिदैन, त्यसैले त्यही कुरा मनुष्यको बुद्धिमा बसेको छ। यति तेजोमय कसैभित्र प्रवेश गर्ने हो भने फाट्छ। ज्ञान त छैन नि। त्यसैले सम्झन्छन्— परमात्मा त हजारौं सूर्य भन्दा तेजोमय हुनुहुन्छ, हामीलाई उहाँको साक्षात्कार हुनुपर्छ। भक्तिको भावना बसेको छ, त्यसैले उनीहरूलाई त्यो साक्षात्कार पनि हुन्छ। सुरु-सुरुमा तिमी पासमा पनि यस्तो धेरैले साक्षात्कार गर्थे, आँखा राता हुन्थे। साक्षात्कार गरे फेरि आज उनीहरू कहाँ छन् र। ती सबै हुन् भक्तिमार्गका कुरा। त्यसैले यो सबै बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, यसमा ग्लानिको कुनै कुरा छैन। बच्चाहरू सदैव हर्षित रहनु छ। यो त ड्रामा बनेको छ। मलाई यति गाली दिन्छन्, फेरि म के गर्छु? रिसाउँछु र! सम्झन्छु— ड्रामा अनुसार यी सबै भक्तिमार्गमा फँसेका छन्। असन्तुष्ट हुने कुरै छैन। ड्रामा यस्तो बनेको छ। प्यारसँग ज्ञान दिनुपर्छ। विचरा अज्ञान अन्धकारमा छन्, बुझ्नेनन् भने दया पनि लाग्छ। सदैव मुस्कुराइरहनु पर्छ। यी विचरा स्वर्गको द्वारमा आउन सक्दैनन्, यी सबै शान्तिधाममा जानेवाला हुन्। सबैले शान्ति नै चाहन्छन्। त्यसैले बाबाले नै यथार्थ सम्झाउनु हुन्छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ— यो खेल बनेको छ। ड्रामामा हरेकलाई पार्ट मिलेको छ, यसमा धेरै अचल, स्थिर बुद्धि चाहिन्छ। जबसम्म अचल, अडोल एकरस अवस्था हुँदैन, तबसम्म पुरुषार्थ

कसरी गर्नेछौं? जेसुकै होस्, तुफान आओस् तर स्थिर रहनु छ। मायाको तुफान त धेरै आउने छन् र अन्त्यसम्म आउने छन्। अवस्था मजबुत चाहिन्छ। यो हो गुप्त मेहनत। कति बच्चाहरूले पुरुषार्थ गरेर तुफानलाई उडाइदिन्छन्। जति जो पास हुन्छ त्यति उच्च पद पाउँछ। राजधानीमा पद त धेरै हुन्छन् नि।

सबैभन्दा राम्रा चित्र हुन् त्रिमूर्ति र कल्प-वृक्षको। यी सुरुमा बनेका हुन्। बेलायतमा सेवाको लागि पनि यी दुई चित्र लिएर जानु छ। यिनीहरूमा नै राम्ररी बुझ्न सक्छन्। बिस्तारै-बिस्तारै बाबा जो चाहनु हुन्छ- यी चित्र कपडामा बन्न, त्यो पनि बन्दै जान्छन्। तिमीहरूले सम्झाउने छौं- यो कसरी स्थापना भइरहेको छ। तपाईंहरूले पनि यसलाई बुझ्नुभयो भने आफ्नो धर्ममा उच्च पद पाउनु हुन्छ। क्रिश्चियन धर्ममा तपाईंहरू उच्च पद पाउन चाहनु हुन्छ भने यसलाई राम्रोसँग बुझ्नुहोस्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा पवित्र बनेर स्वयंको शृंगार गर्नु छ। कहिल्यै पनि मायाको धुलोमा परेर शृंगार बिगार्नु हुँदैन।

२) यस ड्रामालाई यथार्थसँग बुझेर आफ्नो अवस्था अचल, अडोल, स्थिर बनाउनु छ। कहिल्यै पनि अलमलिनु छैन, सदैव हर्षित रहनु छ।

वरदान:- संकल्प, बोलरकर्मकोव्यर्थलाईसमर्थमापरिवर्तनगर्नेहोलीहंसभव
होलीहंसको अर्थ हो- संकल्प, बोल र कर्मको व्यर्थलाई समर्थमा परिवर्तन गर्नेवाला किनकि व्यर्थ मानौं पत्थर हो, पत्थरको मूल्य हुँदैन, रत्नको मूल्य हुन्छ। होलीहंसले तुरुन्तै चिन्छ- यो कामको चीज होइन, यो कामको हो। कर्म गर्दा केवल यो स्मृति इमर्ज रहोस्- हामी राजयोगी ज्ञानी आत्मा रूलिंग र कन्ट्रोलिंग शक्तिवाला हौं, त्यसैले व्यर्थ जान सक्दैन। यस स्मृतिले होलीहंस बनाइदिन्छ।

स्लोगन:- जसले स्वयंलाई यस देहरूपी मकानमा मेहमान सम्झन्छ, ऊ नै निर्मोही रहन सक्छ।